

CECELIA AHERN

Anul în care
te-am
întâlnit

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern este o tânără irlandeză care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional.

Următoarele romane s-au bucurat de aceeași primire din partea cititorilor, fiind traduse pe toate continentele și vândute în peste 15 000 000 de exemplare.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți afla urmărindu-i conturile de Twitter – @Cecelia_Ahern – și Facebook – Facebook.com/CeceliaAhernofficial –, precum și pagina de internet: www.cecilia-ahern.com.

„Când încep să scriu o carte, motivația mea sunt personajele. Mă îndrăgostesc de ele, nu pot să mi le scot din minte și nu am liniște până când povestea lor nu e spusă. Vreau să le ajut să își găsească împlinirea.“

Cecelia Ahern

Alte romane scrise de **Cecelia Ahern**:

P.S. Te iubesc (ALLFA, 2005 – ecranizat. *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ALLFA, 2006 – ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut (ALLFA, 2007)

Dispăruți fără urmă (ALLFA, 2008)

Cadoul (ALLFA, 2009)

Mulțumesc pentru amintiri (ALLFA, 2009)

Cartea viitorului (ALLFA, 2010)

Întâlnire cu Viața (ALLFA, 2013)

O sută de nume (ALLFA, 2013)

Cum să te îndrăgostești (ALLFA, 2015)

CECELIA
AHERN

Anul în care
te-am
întâlnit

Traducere din limba engleză de
Martin Zick

EDITURA ALLFA

http://www.all.ro/colectia_seria-cecelia-ahern/anul-in-care-te-am-intalnit.html

Pentru prietena mea Lucy Stack.
*Toctai când se gândea că lumea s-a terminat,
omida a devenit fluture...*

*Ne bucurăm de culmea gloriei
nu atunci când nu cădem,
ci atunci când ne ridicăm
de fiecare dată după ce am căzut.*

Confucius

Iarnă

*Anotimp toamnă și primăvară,
care în emisfera nordică
are cele mai reci luni ale anului:
decembrie, ianuarie și februarie.*

Perioadă de inactivitate și degradare.

1

Aveam cinci ani când am aflat că o să mor.

Până atunci nici măcar nu-mi trecuse prin cap că n-o să trăiesc veșnic. De ce mi-ar fi trecut? Subiectul morții mele nu-mi ajunsese niciodată la urechi.

Cunoștințele pe care le aveam despre moarte nu erau deloc puține. Cărășeii aurii mureau. Știam deja asta. Mureau dacă nu-i hrăneai, dar mureau și dacă le dădeai prea mult de mâncare. Câinii mureau când ieșeau în stradă în fața mașinii. Șoriceii mureau când cedau ispitei din capcana pusă în debaraua de la parter. Iepurii mureau când scăpau din cușcă și cădeau pradă vulpilor rele. Descoperisem că animalele mor, dar asta nu mă alarma nicidecum. Chiar dacă aveam cinci ani, îmi dădeam seama că erau animăluțe care făcuseră o prostie. Iar eu nu aveam de gând să fac prostii.

Așa că am fost foarte tulburată când am aflat că și eu o să mor.

Se pare că, dacă m-aș fi dovedit norocoasă, aveam să mor așa cum murise bunicul. La bătrânețe. Miroșind a tutun de pipă și a vânturi, cu bucățele de șervețel prinse în țepii de pe buza superioară, după ce își sufla nasul. Avea dungi negre sub vârfurile unghiilor, din cauza muncii în grădină. Spre

colțuri, albul ochilor era îngălbenit; aducea cu pietricelele din colecția unchiului, pe care sora mea obișnuia să le bage în gură și uneori le mai și înghițea, făcându-l pe tata să se repeadă la ea și să o strângă, înfășurându-și un braț în jurul burticii, până când pietricica sărea înapoi afară. La bătrânețe. Cu pantalonii maro ridicați mult peste nivelul taliei, până aproape de piept, pe care sânii moi și căzuți arătau aproape ca unii de femei, cu o umflătură proeminentă pe un crac al pantalonilor. La bătrânețe. Nu, nu aveam de gând să mor așa cum murise bunicul. Iar din câte auzisem, moartea la bătrânețe era cel mai bun scenariu.

Am aflat de inevitabila mea moarte de la vărul meu Kevin, în ziua înmormântării bunicului. Stăteam pe iarbă, în capătul grădinii imense, și beam limonadă din păhărele de plastic, cât mai departe cu putință de părinții noștri îndurerați, care arătau ca niște cărăbuși în ziua cea mai fierbinte din an. Printre firele de iarbă mai lungi ca de obicei se înălțau păpădii și margarete. În ultimele săptămâni bunicul zăcuse, și nu se putuse ocupa de grădină. Îmi amintesc că îmi părea rău pentru el, că mi-era ciudă că le arătam vecinilor și prietenilor minunata grădină din spate tocmai în ziua în care nu era nici pe departe atât de frumoasă ca atunci când o îngrijea el. Probabil că nu îl deranja să nu fie de față – nu-i plăcea să vorbească prea mult –, dar dacă ar fi fost acolo ar fi putut să le-o prezinte cum se cuvine, și apoi să se retragă într-un colț, departe de toți, ca să asculte laudele. Eventual de sus, prin fereastra deschisă. Ar fi pretins că nu-i pasă, dar i-ar fi păsat. S-ar fi văzut asta în zâmbetul lui mulțumit, care s-ar

fi asortat cu petele verzi de pe genunchii pantalonilor și cu unghiile înnegrite. Cineva, o doamnă în vârstă cu un rozariu înfășurat pe încheietură, spunea că simte prezența lui în grădină, dar eu n-o simțeam. Eram sigură că nu e acolo. Ar fi fost atât de supărat pentru aspectul grădinii încât n-ar fi suportat să stea.

Bunica mai spunea din când în când „Floarea-soarelui e foarte frumoasă, Dumnezeu să-l odihnească“ sau „N-a apucat să vadă petuniile înflorite“. La care deșteptul de văru-meu a mormăit:

— Da, acum e îngrășământ.

Tuturor le venea să râdă. Întotdeauna râdeau de ce spunea Kevin, pentru că el era mișto, era cel mai mare, avea cu cinci ani mai mult decât mine. Avea vârsta la care poți spune lucruri crude și răutăți pe care ceilalți nu îndrăznesc să le spună. Chiar dacă nu spunea ceva caraghios, aveam grijă să râdem, pentru că dacă nu râdeam deveneam imediat ținta cruzimii lui, așa cum s-a întâmplat și cu mine în ziua aia. Nu mi s-a părut caraghios faptul că bunicul era sub pământ și ajuta la creșterea petuniilor, dar nu mi s-a părut nici că e o mostră de cruzime. Observația mi se părea frumoasă, într-un fel. Împlinită minunat și corectă. I-ar fi plăcut și bunicului foarte mult, mai ales că degetele lui groase nu mai puteau ajuta cu nimic florile din grădina frumoasă care fusese pentru el centrul universului.

Dragostea bunicului pentru grădină a făcut ca eu să fiu numită Jasmine¹. Când a venit s-o vadă pe mama la spital,

---

¹ „Iasomie“.

după nașterea mea, i-a adus un buchet de flori rupte de pe grătarul din lemn care acoperea zidul din spate al casei. Le învelise într-un ziar pe care nu se mai putea vedea nimic din cauza apei care se scursese de pe codițe. Nu erau iasomiile de vară, a căror aromă o apreciem la lumânările parfumate și la odorizante. M-am născut iarna, așa că erau niște iasomii de iarnă, cu lăstari în formă de stea, care dădeau culoare grădinii cenușii. Nu cred că bunicul se gândise la vreo semnificație și nu știu dacă s-a simțit onorat de gestul mamei de a mă numi după florile pe care i le adusese el. Cred că i s-a părut un nume ciudat pentru un copil; era un nume făcut pentru darurile naturii din grădina lui, nu pentru persoane. Îl cheama Adalbert, după numele unui sfânt care a trăit în Irlanda, și al doilea nume era Maria; nu cred că bunicul era obișnuit cu nume care nu apăreau în Biblie. În iarna precedentă, când se născuse sora mea Heather, îi adusese mamei un buchet de iarbă-neagră¹, altă plantă care dădea culoare grădinii iarna. Nu știu dacă datorită felului său de a fi, dar cred că oamenii care în general sunt tăcuți au ceva magic, și cunoștințe care oamenilor mai expansivi le lipsesc; că atunci când *nu* spun ceva înseamnă că în minte au niște gânduri foarte importante. Poate că sub aparenta lor simplitate se ascunde un mozaic de gânduri frumoase, iar unul dintre ele este al bunicului Adalbert, care a vrut ca pe mine să mă cheme Jasmine.

În ziua aceea, în grădină, Kevin a interpretat absența râsului meu ca pe o respingere a glumei lui despre moartea

---

¹ *Heather* este un nume propriu, dar și numele popular al plantei cunoscute la noi sub numele „iarbă-neagră“.

bunicului. Nimic nu-i displăcea mai mult decât asta, așa că mi-a aruncat o privire cruntă și mi-a zis:

— Și tu o să mori, Jasmine.

Eram șase copii, iar eu eram cea mai mică. Câțiva pași mai încolo sora mea se învârtea. Îi plăcea să fie amețită și să cadă din picioare. Pe gleznă aveam o coroniță de margarete, iar în gât un nod atât de mare încât mă gândeam că am înghițit unul dintre bondarii uriași care se ospătau din florile care ne înconjurau. Am lăsat gândul dispariției mele să se ducă la fund. Ceilalți erau șocați de ce auziseră, dar în loc să-mi sară în ajutor și să nege anunțul care suna ca o prevestire, m-au privit cu tristețe, dând din cap. *Da, așa e, se citea în privirile lor. O să mori, Jasmine.*

Pentru că tăceam, Kevin mi-a răsucit cuțitul și mai tare în rană. Nu numai că aveam să mor, dar înaintea de asta avea să mi se întâmple ceva cumplit, în fiecare lună, pentru tot restul vieții: ciclul. Cu dureri insuportabile și agonie. Am aflat atunci cum sunt făcuți copiii, dintr-o descriere atât de amănunțită și care mi s-a părut atât de urâtă încât nu mi-am mai privit părinții în ochi preț de o săptămână. Iar la urmă vărul meu a pus puțină sare pe rană: m-a anunțat că nu există Moș Crăciun.

Am încercat să uit acele lucruri, dar n-am putut.

De ce îmi amintesc de episodul acela? Ei bine, de acolo *am pornit*. De acolo m-am format eu, așa cum mă cunosc și așa cum mă cunosc ceilalți. Viața mea a început când aveam cinci ani. Gândul că o să mor a sădit în mine ceva ce port și astăzi: conștiința faptului că, deși timpul e infinit, timpul

meu e limitat. Timpul *meu* se termină. Mi-am dat seama că ora mea și ora altcuiva nu sunt egale. Nu le putem cheltui în același fel. Ceilalți pot face ce vor cu timpul, dar nu trebuie să mă târască pe mine în afacerile lor – nu am timp de pierdut. Dacă vrei să faci ceva, trebuie să faci pe loc. Dacă vrei să spui ceva, trebuie s-o spui pe loc. Și, cel mai important lucru, trebuie s-o faci chiar tu. E viața ta, tu mori, tu o pierzi. Am lucrat într-un ritm care mă lăsa fără suflare, prea obosită pentru a mă găsi pe mine însămi. Multă vreme m-am vânat pe mine însămi, dar de puține ori m-am prins – eram rapidă.

M-am ales cu multe în seara aceea, nu numai cu margaretele de la încheieturi și de prin păr. Inima îmi era plină de spaimă, dar nu după multă vreme am scăpat de acea spaimă, într-un fel care îi este la îndemână doar unui copil de cinci ani. M-am gândit întotdeauna la moarte ca la bunicul Adalbert Maria sub pământ, îngrijindu-și grădina chiar dacă lipsea din ea. Și am învățat ce este speranța.

Chiar și după moarte, culegi ce ai semănat. Și așa am ajuns să mă pricep la semănat.

2

Am terminat cu slujba. *Am fost concediată*, cu șase săptămâni înainte de Crăciun. După mine, e un gest al naibii de josnic să dai pe cineva afară în perioada aia. Au angajat o femeie care să mă concedieze. Era dintr-o agenție de specialitate și avea pregătire în scopul ăsta, așa că nu se creau scene dramatice, nu deschidea nimeni vreun proces, iar ei scăpau de momentele stânjenitoare. Tipa m-a scos la masă, într-un loc foarte liniștit, m-a lăsat să-mi comand salata – ea și-a luat o cafea neagră – și pe urmă, foarte calmă, s-a uitat la mine cum practic mă înecam cu un cruton în timp ce ea îmi dădea vestea. Presupun că Larry știa că n-o să accept vestea dacă vine din partea lui sau a altcuiva din firmă. Că o să încerc să-i fac să se răzgândească, o să le trântesc un proces sau pur și simplu lucrurile de prin birouri. Încercase să mă facă să plec cu demnitatea întregă, dar eu nu simțeam nici urmă de așa ceva când am plecat. Concedierea nu e un secret. Puteam să le spun și celorlalți asta, dar bănuiam că deja știu. Mă simțeam stânjenită. Sunt stânjenită.

Îmi începusem serviciul la contabilitate. Aveam douăzeci și patru de ani când mi-am început serviciul la Trent & Bogle, o corporație la care am rămas un an. După care m-am mutat

la Start It Up, unde am fost consilier financiar pentru oamenii care voiau să-și deschidă o afacere. M-am ales de acolo doar cu revelația că orice eveniment are întotdeauna două povești: aia publică și aia adevărată. Povestea mea spune că am plecat de acolo după un an și jumătate și mi-am început propria afacere, inspirată de cei care trecuseră prin biroul meu. Eram copleșită de dorința de a-mi pune ideile în practică. Adevărul este că mă iritau toți cei care făceau lucrurile pe dos. Pentru mine nu conta decât eficiența, așa că mi-am pornit propria afacere. A avut un asemenea succes încât cineva a făcut o ofertă de cumpărare. Așa că am vândut-o. Pe urmă mi-am făcut altă afacere, și iar am vândut. Următoarea idee mi-a venit imediat. A treia oară nici măcar n-am avut timp să-mi dezvolt ideea, pentru că rivalilor le-a plăcut conceptul – sau pur și simplu nu suportau gândul concurenței – și au cumpărat imediat. Așa am ajuns să am relații de serviciu cu Larry, cu ultima afacere proaspăt-deschisă și cu singura slujbă de la care am fost concediată vreodată. Conceptul afacerii nu fusese ideea mea, ci a lui Larry, dar ideea o dezvoltaserăm împreună. Eram cofondator, și hrănisem acel copil de parcă ar fi venit din pântecul meu. Îl ajutasem să crească. Îl văzusem crescând, împlinindu-se, dincolo de orice vis. Mă pregăteam pentru momentul în care aveam să vindem. Dar nu s-a întâmplat asta. Am fost concediată.

Afacerea se numea Idea Factory¹. Ajutam organizațiile să-și dezvolte propriile idei importante. Nu eram o simplă

---

¹ „Fabrica de idei“.